

РЕШЕНИЕ

№ 30849

гр. София, 04.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 27.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **6747** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба на Б. Л. (B. L.), [дата на раждане], гражданин на Република К., подадена чрез адв. П. А. срещу Отказ за издаване на виза от 15.04.2026 г. на завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в П., постановен по заявление № PRN25000479 от 29.12.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на отказа поради липса на конкретни фактически мотиви, неизяснена фактическа обстановка и неправилно приложение на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ. Жалбоподателят сочи, че е представил трудов договор с „ТОНИ БК“ ЕООД, документи за осигурено жилище и е преминал процедурата по чл. 24и ЗЧРБ, по която му е предоставен достъп до пазара на труда за три години. Поддържа, че не е посочено кой документ или кои данни са неверни, нито как е проверена приписваната неистинност на подпис. Позовава се и на чл. 8 и чл. 14 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (Конвенцията).

Прави искане за отмяна на отказа, връщане на преписката за ново произнасяне и присъждане на разноски. Жалбоподателят се представлява от адв. А. Й..

Ответникът - завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в П. оспорва жалбата. Възразява, че е недопустима по чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, тъй като не е обосновано действително засягане на право по Конвенцията, а правото на труд не е самостоятелно защитено от нея. По същество поддържа, че отказът е издаден в установения формуляр след проведена електронна съгласувателна процедура, както и че предоставеният достъп до пазара на труда не поражда право на виза.

Прави искане жалбата да бъде оставена без разглеждане като недопустима, алтернативно отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след преценка на доводите на страните и на доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

На 11.12.2025 г. с писмо рег. № 536400-113138 на Дирекция „Миграция“ – МВР работодателят „ТОНИ БК“ ЕООД е уведомен, че на Б. Л. е предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и ЗЧРБ за срок от три години и че следва да бъдат предприети действия за подаване на заявление за виза „D“.

На 29.12.2025 г. жалбоподателят лично е подал в Посолството на Република България в П. заявление № PRN25000479 за виза тип „D“ с цел „работа“. Посочил е настояща професия „шофьор“, работодател „ТОНИ БК“ ЕООД и адрес в [населено място]. Към заявлението са приложени, наред с останалите изискуеми документи, двуезичен трудов договор за длъжност „общ работник“ за срок от три години и нотариално заверена декларация за осигурено жилище. В представения екземпляр от договора не е попълнена дата на сключване.

В преписката се съдържа лист с предварително формулирани въпроси и ръкописни отговори, според които заявителят не знае къде ще пребивава, не познава канещото лице и не е посещавал България или Европа. Л. няма дата, подписи на заявителя и на служител, данни за езика на интервюто и удостоверяване, че отговорите са потвърдени от лицето. Същевременно копията от паспорта съдържат швейцарска виза и гранични печати.

По заявлението е проведено съгласуване с Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС). Представените по делото материали са обособени в класифициран том, с който съдът се е запознал при спазване на Закона за защита на класифицираната информация.

На 15.04.2026 г. Р. К. – трети секретар и завеждащ Консулската служба, е постановила оспорения отказ върху формуляр по Приложение № 7 към Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Като основание е посочен чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, а в допълнителните бележки е записано: „Предоставена невярна информация, с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаването на виза и последващо право на пребиваване в РБ“. Отказът е връчен на 07.05.2026 г.

От писмо рег. № 536400-72523/02.07.2026 г. на Дирекция „Миграция“ – МВР се установява, че при заявленията по чл. 24и ЗЧРБ съгласуването за виза „D“ се извършва само с ДАНС и Дирекция „Миграция“ не е участвала в него. Представени са и Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на министъра на външните работи и Заповед № 75/19.11.2025 г. на посланика на Република България в П. относно изпълняваните от Р. К. функции на завеждащ Консулската служба.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресата на отказа на 18.05.2026 г., след връчването му на 07.05.2026 г., поради което е спазен срокът по чл. 149, ал. 1 АПК. В жалбата изрично се претендира засягане на права по чл. 8 и чл. 14 от Конвенцията, което е достатъчно да се приложи изключението по чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ. Основателността на тези твърдения е въпрос по съществото на спора. Правото на труд не е самостоятелно защитено от Конвенцията и чужденецът няма безусловно право да получи виза, но това не изключва съдебния контрол в предвидената от закона хипотеза.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган по чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 и ал. 5 НУРИВОВР, във връзка с представените Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. и Заповед № 75/19.11.2025 г. Не е налице основанието по чл. 146, т. 1 АПК.

Актът е съставен в писмена форма върху нормативно установения формуляр. Съгласно чл. 34, ал.

4 НУРИВОВР във формуляра се посочват основанията и мотивите за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност. Това правило допуска защитените данни да не се разгласяват, но не отменя изискването да бъде изложен допустимият минимум от конкретни фактически съображения, който позволява на адресата да разбере кой документ или кои негови данни са приети за неверни.

В случая е възпроизведен текстът на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ и е направено общо твърдение за „невярна информация“. Не е посочено дали се приема представяне на документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни, който е документът или изявлението, което конкретно обстоятелство е невярно и въз основа на каква проверка е установено. Така изложените мотиви не позволяват да се проследи връзката между доказателствата и приложената правна норма. Отрицателното становище е обвързващо за водещия производството орган в предвидените от специалната уредба случаи и представлява част от мотивите на крайния акт. То не подлежи на самостоятелно оспорване, но съдът проверява фактическата и правната му основа при оспорването на отказа.

В този смисъл Решение № 8151/13.06.2014 г. по адм. д. № 4656/2014 г., и Решение № 13436/29.10.2020 г. по адм. д. № 3673/2020 г., Решение № 11947/23.11.2021 г. по адм. д. № 7381/2021 г. на ВАС.

Съдът се запозна с класифицирания том и намира, че съдържащите се в него данни не установяват по надежден и достатъчно индивидуализиран начин по отношение на жалбоподателя конкретен документ с невярно съдържание или конкретно декларирани неверни данни. Този извод не изисква и не допуска възпроизвеждане на защитената информация в публичния съдебен акт. Класифицираният материал следователно не преодолява липсата на фактическа основа за приложението на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ.

От неклассифицираната преписка също не се установява фактическият състав на т. 23. Посочването на настояща професия „шофьор“ не противоречи на бъдещо назначаване като „общ работник“. Отговорите, че лицето не знае мястото на настаняване и канещото лице, са относими преди всичко към достоверността на целта и условията на пребиваване по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, но това основание не е посочено в отказа и не може да бъде въведено за първи път от съда.

Отговорът за липса на предходни посещения в България или Европа, съпоставен с данните в паспорта, е изисквал проверка и обяснение. Ръкописният лист обаче не установява по проверим начин кога, от кого и на какъв език е даден и потвърден отговорът, а в заявлението е поставен потесният въпрос само за предходно пребиваване в България. При това положение съдът не може да изгради вместо органа нов фактически мотив по т. 23.

Непопълнената дата на трудовия договор може да има значение за доказателствената му стойност, но сама по себе си не установява невярно съдържание. Също така документ, изходящ от работодателя, може да попадне в приложното поле на т. 23, ако е представен от кандидата и конкретната му невярност е доказана. В случая обаче отказът не индивидуализира такъв документ или невярно обстоятелство, нито преписката съдържа проверка, която да позволява категоричен извод.

Тези неизяснени противоречия са налагали събиране на допълнителни обяснения и съвкупна оценка на доказателствата. Вместо това е постановен отказ, без да е изяснено кой от двата алтернативни състава на т. 23 е осъществен. Нарушени са чл. 35 и чл. 36 АПК, като нарушението е съществено, тъй като при пълно изясняване органът би могъл да достигне до различен резултат или до друга правна квалификация. Налице е основанията по чл. 146, т. 3 АПК.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ виза се отказва, когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е деклариран неверни данни. Доказателствената тежест по чл. 170, ал. 1

АПК е на административния орган. По делото не е установена конкретна обективна невярност на документ или на декларация на жалбоподателя, поради което материалноправната предпоставка за отказ не е доказана. Положителното развитие на процедурата по чл. 24и ЗЧРБ не гарантира издаването на виза и не обвързва визовия орган, но е относимо към заявената трудова цел и следва да бъде обсъдено заедно с останалите доказателства. Налице е и нарушение по чл. 146, т. 4 АПК.

Твърденията за нарушение на чл. 8 и чл. 14 от Конвенцията не се установяват по същество: съпругата и детето на жалбоподателя живеят в К., а не са посочени сравними лица и различно третиране по защитен признак. Това не променя допустимостта на жалбата, нито отстранява установените нарушения на националното право.

Целта на визовия режим е законен и контролиран достъп до страната при защита на обществения ред, миграционния контрол и националната сигурност. Тя предполага реална проверка и индивидуално обосновано решение. Отказ, основан на неконкретизирано твърдение за невярна информация, не съответства на тази цел, поради което е налице и основанието по чл. 146, т. 5 АПК.

При тези съображения оспореният отказ следва да бъде отменен, а преписката – върната на компетентния орган за ново произнасяне.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени доказаните разноски за държавна такса в размер на 5,11 евро. Не са представени доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на виза от 15.04.2026 г. на завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в П., Република К., по заявление № PRN25000479 от 29.12.2025 г. на Б. Л. (В. L.) за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“.

ИЗПРАЩА преписката на завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в П., Република К., за ново произнасяне по заявление № PRN25000479 от 29.12.2025 г. при съобразяване с дадените в мотивите задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България, [населено място], [улица], да заплати на Б. Л. (В. L.), [дата на раждане] , гражданин на Република К. разноски по делото в размер на 5,11 евро (пет евро и единадесет евроцента).

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: